

O lepoti življenja, trenutkov, vzponov in padcev skozi rahločutne besede umetniške duše, ki je odigrala že veliko vlog, nikoli pa pri tem ni izgubila sebe. Še več, tudi drugim pomaga, da sledijo notranjemu klicu.

INTERVJU: KATARINA M. BAJT
FOTOGRAFIJI: ISA GAUVIN, HRISTINA TRAJKOSKA

Kaj vas je privedlo do tega, da ste napisali knjigo *Pot do Nje*? Niso drugi našli poti do vas ali ste opazili zapletene poti v svoji okolici?

Oboje. Morda se tega takrat še nisem tako močno zavedala, a vsekakor je bila knjiga predvsem iskanje moškega razumevanja v lastnem življenju. Je pa ta nekakšen kratki stik, ki je vedno znova prisoten med moškimi in ženskami, ker tako zelo drugače razmišljamo, tudi splošno znana zagata ... in nekaj je bilo treba narediti v zvezi s tem. (Smeh.)

Glede na to, da ste knjigo z 'receptom' za pot do ženske napisali relativno mladi, domnevam, da so bila posredi tudi osebna razočaranja?

V resnici knjiga ne vsebuje toliko recepta za to, kako osvojiti žensko, temveč kako razumeti in živeti z žensko, za katero moški globoko v sebi začuti, da je prava. Temelj temu pisateljskemu vzgibu je moja težnja k pomembnosti romantične ljubezni v naših življenjih na splošno. Da smo ljubljani na pravi način, je pomembno.

Koliko vam je pri razkrivanju svoje ženske narave pomagala lastna čuteča, odprta ženska stran?

Pot vase je zame nekaj najlepšega in hkrati najbolj strašljivega. V sebi odkrivam potenciale, ki jih imamo samo ženske in o katerih se absolutno premalo govori. To je recimo brezpogojnost materinstva. Odkrivam pa tudi temne globeli, ki so tam zaradi spoprijemanja z okoljem, v katerem ženska nikoli ni prava takšna, kot je. Rušenje tega privzgojenega prepričanja je bistvo knjige *Pot do Nje*.

„ZALJUBLJENEMU MOŠKEMU JE
VEDNO ISKRENO MAR, KAJ JE RESNICA
NJEVOVE ŽENSKE.“

V čem vidite glavno težavo pri razumevanju nas, žensk, ko gre za moške? Smo krive same, je kriva vzgoja, prevelika, napačna pričakovanja?

Vse hkrati, zato je tako zapleteno. Toda ugotavljam, da tam, kjer je posredi iskrena ljubezen, se do razumevanja drug drugega nekako dokopljemo. Zaljubljenemu moškemu je na primer vedno iskreno mar, kaj je resnica njegove ženske.

Kako ste šli skozi življenjske viharje? Bili ste poročeni in niste več. Tudi druge, reciva temu 'neuspehe', omenjate. Kako danes gledate na vse to, čemur pravimo družbeni neuspeh? Je to samo stopnička, odskočna deska?

V Sloveniji velja ločitev za velikanski neuspeh. Dvakrat sem se ločila iz ljubezni. Tudi poročila, se razume. Kadar sta skupaj dva iskrena in se imata rada kljub razlikam, ki lahko sčasoma postanejo prevelike za radostno skupno življenje, ločitev ne more biti neuspeh. Seveda pa ni bilo vedno popolnoma rožnato. Sama skozi svoje odnose odkrivam predvsem sebe in svoje bolečine, (pre)velika pričakovanja, tudi nepripravljenost spustiti nekatere stvari ... in proces odkrivanja vsega tega, temnega, ni nekaj radostnega in navdihujočega. Še posebej ne za moškega, ki je ob meni. Poleg tega pa sem še umetnica, kar pomeni, da je moja občutljivost za okolje trikrat večja kot običajno. Zadnji dve leti po selitvi z Dunaja v Ljubljano se spopadam s svojimi resnicami bolj kot kadarkoli prej. Tako prvič poskušam obstati trdno na tleh ter ne zbežati pred bremenami.

Katero je bilo vaše največje spoznanje skozi rast? Katere prelomnice so najbolj zaznamovale Majo, vas kot žensko?

Zares se je moje življenje spremenilo po propadu restavracije, ki sem jo odprla pri 21 letih s takratnim možem. Takrat se ni sesul samo prvi posel, ampak se je sesulo celo življenje, vključno z neomajnim prepričanjem, da mi lahko uspe vse, kar si bom zamislila ... in da nisem ranljiva. Pa še kako ranljiva sem! A sem tudi močna in ustvarjalna. Zato se lahko vedno znova poberem in naprej raziskujem življenje. Tako me je odneslo na Dunaj, v veličastno boemsko življenje. A najprej me je tudi tam pričakala nova izkušnja – izkušnja novega začetka v popolnoma novem, tujem svetu. Izkušnja tega, da vse zgradiš na novo. Naslednjic me je življenje spet pretreslo ob rojstvu otroka. Zelo sem se veselila te izkušnje, prav entuziastično sem pričakovala začetek te zgodbe ... Potem pa me je kar malo prilepilo na tla. Materinstvo je globoka preobrazba, ki se zgodi, ali si pripravljen ali ne. Po navadi nismo zares pripravljene. Ne samo ker gre v resnici za ogromen premik v fokusu, temveč tudi ker svet, v katerem živimo, materinski vlogi ne nudi varnega in stabilnega okolja za obstoj. Materinstvo poskušamo nekako stlačiti v družbo, ki se ji ves čas mudi in je nenehno odsotna iz sedanjega trenutka. Otrok pa potrebuje prav to – prisotnost. Tako že desetletja odraščamo iz otrok v odrasle, ki so jih v otroštvu pozabljali, danes pa zato nenehno iščejo ta manko v površinskih stvareh.

Se je vse to sestavilo v vašo naslednjo knjigo F.A.Y.N.? Kaj ste želeli z njo sporočiti bralcem?

Točno to je sporočilo filozofije F.A.Y.N. (Smeh.) Kratica pomeni Freedom is Awakening Yourself Now – svoboda je v prebujanju sebe. Zdaj. V osmih letih življenja na Dunaju sem si zgradila zgodbo – mož, hiša, otrok, pes in poletni dopust na Malem Lošinju. Ampak vse to je bila kulisa. Kje pa sem bila resnična jaz? Pisateljica, ustvarjalka, filozofinja? Potlačena pod pretvezo srečnega, povprečnega življenja. Hvaležna sem svoji intuiciji, da je že od nekaj